

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.
PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an	6 "	
Pe un an	12 "	

»Pech» . . .

— Vezi, așa-i dacă n'ai noroc! —
Misir se opri și-și aprinsă o țigaretă.

Se făcu o pauză.

— Cea dintie dară? — îl
întrebă prietenul său.

— Lucrul s'a întâmplat așa: Ea era florăriță. Vindea într'o prăvălie din piață. Întrând într'o zi să cumpăr flori i-am făcut cunoștința. Am mai văzut-o des dar nu mi-a permis nici odată s'o petrec.

Odată . . . Ciudat! Nu știu cum, dar pe mine mă urmăria fatalitatea. Anii întregi nu mă vedeam în rînd. Când aveam palton îmi erau rupte ghetetele, când aveam ghetete, n'aveam palton, când aveam și ghetete și palton era sigur că n'am în busunar nici o para. Un fel de incompatibilitate fatală. Atunci aveam palton. Ghetetele prin urmare î-mi erau rupte. Mergeam cu tramwayul în o altă parte a orașului și-mi alesesem un loc în colț. Cu picfoarele ascunsă sub bancă așteptam să sosesc, când d'odată cine se urcă? Ea! Mi se așează zimbînd în față. Ne punem la povești. Mergea acasă, șeful serbând ceva zi memorabilă în viața sa, îi dasă pe ziua aceea concediu.

— Știi, domnule — i-mi zise d'odată — dacă ai vreme vino petrece-mă până acasă. Și așa am să-ți spun ceva interesant.

— Î-mi pare foarte rău, dar — borborosii amărit. Cum păcate s'o pot petrece cu ghetetele mele fără călcii?

Ea roși.

— Î-ți mulțumesc. — Și s'a coborît.

— Și?

— Și? Ziua cealaltă mi-am vîndut paltonul și mi-am cumpărat o părechie de ghetete.

O nouă pauză.

— Și-a doua?

— Într'o seară șed în teatru în stalul al treile. Un prieten î-mi promisesă trei «crigle» de bere de-î fac critica piesei din sara acea. Încă înainte de ridicarea cortinei eram gata cu critica. În pauza actului al doile, tocmai când mă gătiam să es să mă duc în bufet, de sus dintr'un balcon î-mi cade ceva pe cap. Mă plec: e o coajă de portocală. Î-mi ridic ochii: peste parapetul balconului întii stă aplecată o copiliță și lingă ea o blondină drăguță . . . și zimbesc de încurcala mea. Ce să fac eu? Zimbesc și eu și zimbînd ameninț copilița cu degetul.

Câte-va zile în urmă mă plimbu în parcul orașului. D'odată aud în dosul meu rîsete vesele. Mă întorc. Era blondina și copilița din teatru. Ne-am împrietenit. Blondina era guvernanta copiliței.

Peste câte-va zile se învoi s'o petrec la teatru. Avea să mă aștepte pe la 3 cîsurî în colțul unei

strade. Era pe la începutul primăverii. Pe acea vreme — încrezut în forțele anotimpului — nu mai purtam palton, cu prețul lui cumpărasem o pălărie mândră.

În ziua întâlnirii, când es la stradă, ce ved? Trotoarele erau acoperite de un fin strat de zăpadă. Ce să mă fac? Î-mi adusei aminte de un prietin care avea obiceiul să se provadă totdeauna cu garderobă bogată. Grăbiți la el și peste un sfert de cîas mă mândriam cu un palton elegant de primăvară. Mi-l împrumutase prietinel cam bolnav.

După amiază mă duc la întâlnire. Nu era încă acolo. Așa peste cinci minute o ved venind cu pași repezi, apoi tot mai încet până numai d'odată se întoarce și dispare într'o stradă laterală.

Năcăjit m'am întors la prietenu meu povestindu-i pățania și pomenind din întâmplare și numele ei. Prietenu meu erupsă în hohote de rîs.

— Ce rîzi? — î-l întreb uimit.

— Acum înțeleg de ce-a tulit-o! Vězându-te în paltonul meu, credea că's eă, și eă acum trăiesc cu ea reă.

Pauză.

— Pech, frate, pech! Tocmai dela acela a trebuit să-mi împrumut paltonul, pe care î-l cunoștea.

— Și-a treia?

În momentul ăsta se deschisă ușa. O voce stridentă strîgă: «Joane»!

Misir se sculă și plecându-se la urechile prietenu lui seă îi șopti:

— A treia m'a devenit soție!

Gluma comicului.

Sothern, renumitul comic englez, întră odată într'o fierărie și cere istoria Engliterei de Macaulay.

— Asta e o fierărie și nu librărie! — îi zice calfa.

— E tot una, de-î legată în piele saă pânză — răspunde Southern prefăcându-se că aude greă.

— Asta nu-î librărie! — îi strîgă calfa.

— Foarte la loc! — continuă Southern liniștit — Pachetează-o și trimite-o la locuința mea. O cumpăr s'o dăruiesc cuiăva.

— La noi nu se vînd cărți! — sbiară calfa cu gură mare.

— Pachetează-o însă cu îngrijire! — îi replică comicul.

— Asta-î fierărie! — urlă calfa.

— Bine, atunci o să aștept o leacă! — zice comicul ocupând loc pe un scaun de lîngă tejghea.

Calfa grăbește la stapănul prăvăliei, spunendu-i că în prăvălie a intrat un nebun. Stapănul vine în prăvălie.

— Ce poștești, domnul meu?

— Mă rog de o broască de ușă; să fie simplă de tot. — îi zice Southern.

— Poștește, domnule! — î-l servește stapănul spre cea mai mare uimire a calfei, care nu știa, de n'a asurzit poate el însuși!

PROFUNDITĂȚI ADÎNCI.

— Zimbetul femeii se rapoartă la mânia bărbatului invers ca leul la zebra africană.

— Geniul, care ridică marile întrebări ale timpului din văile banalității în atmosfera curată a gândirilor plastice, seamănă cu acea pasere miraculoasă, a cărei descriere a perit cu alte scrieri d'ale lui Aristotele.

— Orî ce ai începe: ferește-te d'a o sfîrși, căci orî ce sfîrșit e iarăși un început. Dar nu totdeauna. Și asta e partea tristă a lucrului.

— Secunde, din cari e compusă viața sclavilor, atîrnă ca prav pe mantaua vecinicieii.

Sentimental.

Doamna (cătrec măcelar): Totuși ți-ai ales o ocupație crudelă. Când ridicî securea asupra capetelor animalelor osîndite să moară, nici când nu te cuprinde vr'o simțire mai duioasă?

Măcelarul: Cum nu! I-mi gîndesc și eă: Doamne mulțumescu-ți că nu's eă boul acela!

Trasă pe sfoară.

O cîntăreață frumoasă care avea obiceiul să parieze cu prilejul curselor de cai, ar fi dorit să știe odată pe care cal să parieze, care cal ar avea șanțele cele mai mari d'a învinge.

Se adresează dară unui jokey.

— Spune-mi, dragă John, care cal nu va fi mîne învins?

— Și ce-mi vei da dacă ți-o spun? — o întrebă jokeyul.

— Tot ce-mi vei cere.

— O, nu-ți cer decât o sărutare.

— Bine, dar după acea î-mi spuî numele calului! Jokeyul primește sărutarea și șoptește apoi în urechia cîntăreței: — Calul «Micado» mîne nu va fi învins.

*

Cîntăreața împărtășește taîna asta însemnată tuturor prietinelor seă, firește pe lîngă promisia că și ea va avea parte din eventualul câștig.

*

Jokeyul a avut dreptate. «Micado» ziua acea n'a fost învins, numai cât uitase să spuie că ziua acea «Micado» peste tot *nicî nu va alerga!*

Întrebări de Sfinx.

— Doi tineri pețesc o fată. Fata nu știe pe care să-l aleagă. Amândoi sînt frumoși, tineri, într-o formă de bogați și de același rang. Nu simte pentru nici unul o simpatie predominantă. Se adresează unei prietene cu rugarea ca pe unul dintre ei să-l câștige pentru sine. Prietena în curînd îi și spune care îi trebuie ei. Pe care îl va alege acum fata: pe cel rămas sau pe cel ales și de prietena, căci prietena la adevărat nici nu l'ar fi ales dacă n'ar fi fost de preferit?

*

— De ce nu le ajung la mulți bani, ci trebuie să facă mereu datorii? Le trebuie mai mulți decât aș, sau aș mai puțin decât le trebuie?

*

— De unde provine necredința? De-acolo că cineva are o inimă prea strîmtă decât să poată avea într'însa loc două iubiri, sau că are o inimă pre largă decât să poată fi împlută cu o singură iubire?

Naiv.

Un țeran venind în capitală trage la un hotel elegant. Sosit în odaia sa întrebă de chelnăr când se mînancă în hotel.

— Dejunul se ia dela 7—11, lunchul (dejun à la furchiță) dela 11—3, prînzul dela 3—8 și cina dela 8—12! — îi răspunde chelnărul.

— Dumnezeule! — exclamă țeranul — dar când să ajung atunci să ved orașul?

Au!

Principele unei țărișoare face odată cu secretarul seii, un colonel, o excursie în Alpii din Svițera. Într'un sat observă că la o trăsură de poștă, care sosise cu doi cai, la plecare postilionul mai prinde un al treilea cal.

— Ă, dragă colonel, spune-mi numai de ce mai prind la trăsura de poștă un al treilea cal?

— Calea de aci merge la deal, alteță! — îi explică colonelul.

— Interesant!

— În jos firește vin numai cu doi cai!

— Ă, da, da, interesant! — observă principele — dar spune-mi numai, cu vremea în vîrf de deal trebuie să se strîngă atunci o mulțime de cai?

Între ele.

— Nu știu cum o poți duce cu mirele tei!
E un om grozav de plictisitor.

— Ei, și totuși î-mi pricinuieste plăcere.

— Când vine?

— Nu, când se duce.

Sărmanele soacre.

— Și ai încredere în medicul tei de casă?

— O, așa de mare încât dacă mi s'ar îmbolnăvi odată soacra n'aș îndrăzni s'o încredințez lui.

Fatalitatea.

Cameriera (năvălind îngrozită în odaie):
Doamnă, doamnă, ce năpastă! Domnișoara a fugit cu vizitiul nostru Jean.

Baronesa: O, fatalitate! — tocmai acum când voiam să es cu căleasa la plimbare.

Metod de plătire practic.

Stăpînul (cătrec un muncitor): Fiecare lună ai dară să plătești 20 cr. pentru cassa bolnavilor.

Muncitorul: Ei știu, mai bine aștept pînă se adună 10 coroane și-atunci stau o zi închis.

Curioasă întrebare.

Doamna Chilimpir merge să ridice leafa bărbatului ei, care de câte-va zile zace în pat.

— Ce dorești, doamnă? — o întrebă casierul.

— Am venit să ridic leafa domnului Chilimpir.

— Chitanță ai?

— Da, iată-o!

— Bine, numai decât! — îi răspunde casierul, apoi se adresează din nou: — Ei, ce voiam să și întreb: D-ta în persoană ești domnul Chilimpir?

Logic.

— De ce-ți bați ficiorul, vecine?

— Da cum să nu-l bat, când mî-a zis că's un porc bătrîn?

— Și crezi că bătîndu-l vei întineri?

La judecătorie.

— Ai mai fost pedepsit, acuzatul?

— Nu!

— Gîndește-te bine.

— A da, î-mi aduc aminte: odată cu 10 cr. pentru o scrisoare nefrancată.

Răspuns amar.

— O, domnișoară, ești atât de frumoasă încât înaintea d-tale totul dispare.

— Dovedește-mi-o!

Invenție nouă.

— Sta! omul lui Dumnezeu, dar unde fugi așa în ruptul capului?

— Ei lasă-mă, frate, sînt mort de oboseală și mă grăbesc să ajung acasă să mă pot odihni.

Mai tare decât dracul.

Învățătorul prin întrebări vrea să-și aducă elevii să cuprindă atotputernicia lui Dumnezeu. După deosebite întrebări se adresează în urmă lui Todică:

— Cine e dară mai tare decât dracul? — Învățătorul firește așteaptă, ca elevul să-i răspundă: Dumnezeu, dar spre uimirea sa primește răspunsul: «Ezecutorul!»

— Cine? — întreabă învățătorul din nou.

— Ezecutorul! — îi răspunde Todică și a doua oară.

— Cum poți spune așa ceva?

— D'apoî, mă rog, așa, că săptămîna trecută ni s'a bolnăvit vaca și n'a voit să mai dea lapte. Mama a încercat s'o mulgă, dar ea nu mai da lapte. Atunci a zis mama năcăjită: «Văi, de te-ar duce dracul!» Aș trecut două zile, dar dracul n'a venit s'o ducă. A treia zi însă a venit ezecutorul și a dus-o el!

În farmacie.

— Mă rog de ceva prav de durmit.

— Prav de durmit numai la prescriere medicală pot da.

— Mie-mi trebuie prav de insecte!

— Ce nu ceri dară prav de insecte, ci prav de durmit?

— Ei bre, domnule, dar poți dormi fără astfel de prav?

Neprecugetat.

Comisarul guvernial vizitează un institut de surdomuși.

— Vezi, domnule comisar — îi zice directorul institutului — și acest băiat drăguț e surdomut.

— Ei, drăguțele — se adresează comisarul către băiat — mi-ai putea spune de când ești surdomut?

Criticii.

— Nu ești și d-ta de părerea că al doilea act a fost de tot de prisos?

— Și cel dintîi ar' fi putut rămînea afară.

— Actul al treilea, ce vine acum, fiecare și-l poate închipui.

— Ce senz mai are dară atunci al pătrilea?

Servitoare moderne.

— De ce vreai să te duci de la noi, Anico, când ai lucru atât de puțin?

— Știi, doamnă, cărțile din biblioteca d-tale le-am citit toate, notele muzicale le-am cântat pe pian toate, ce să mai fac dară aici?

A m a r.

- Cine e dama asta?
 — N'o cunoști? E soția doctorelui Miron.
 — Ah, asta-i dară doamna Miron! Ei, bărbatul ei cu drept se poate plânge, că viața conjugală e o închisoare!
 — Și ce e mai amar: s'ermanul nu-i nici chiar directorul ei!

Țiganiade.

I.

Trecând boierul spre casă, se minună văzând pe un loc ce de dimineață era gol, răsărit un sat. Niște țigani se așezaseră colo cu corturile lor.

Da numai ce-l zăriră danci, că se și luară după el. Unu-i cerea un ban să-i joace tananaua, altul să-i facă roși și câte toate, dar boierul i-și vedea de treabă.

Văzând că n'are de gând să-și bage mâna în buzunar așa cu una cu două, veni și un țigan bătrîn.

— Dă zo hăstuia — și apucă la întîmplare pe unul din grămadă — că n'are siriacu nici mamă nici tată, și e cu mă-sa d'abia l'am crescut atât cât hal vezî! Dăi zo ceva!

II.

Danciul ăl mic cere dela boier un ban să-și cumpere pâne.

— Dar n'ai părinți, cari să-ți dee de mâncare?
 — Î-l întrebă boierul.

— Nul! Pe mama nici n'am cunoscut-o.

Curios.

Chirilă i-și însoțește un coleg. La o vreme ăsta se oprește înaintea unei porți.

— Așteaptă-mă aici, vin peste cinci minute — zice el lui Chirilă — întru numai să dau oară de latină unui băiat.

Naiv

Un țăran trecând prin Pesta se oprește înaintea universității, de unde tocmai eșiau studenții.

— Doamne, ce fericiți sînt studenții ăștia! Nu măi îmbătrînesc! — suspină țăranul. — Acu's 20 de ani când am măi fost p'aci tot așa era.

Poveste de vânătoare.

— La cotitura unei păduri întîlnesc un urs. La moment ridic pușca la ochi și... pa!

— Pe urmă?

— Pe urmă am rupt-o ambiu la fugă. El în jos e în sus, sau ce naiba să măi fi făcut?

- Da tatăl te? — O, țucu-ți mâna, ăla a murit azi vară.
 — De ce, măi danciule?
 — I s'a sfășiat inima de durere, că l'au spânzurat.

Răsbunarea.

Albu de ani de zile îi datorează lui Negru cu 10 fl. și nu-i chip și modru, ca Negru să ajungă la bani. Convingându-se despre asta, Negru îi scrie lui Albu următoarea scrisoare

D-lui

ioan albu

Loco.

I-ți Aduc La Cunoștință Că Într' Atâta Te Disprețuiesc, Că Toate Cuvintele Le Scriu Cu Literă Mare Numai Numele D-Tale Cu Literă Mică.

Teodor Negru.

Șiretlicul lui Cadi.

Luī cadi Ur se plânge Ben Ali că cineva ȳ-a furat doi porumbi. Nu erau porumbi ca toți porumbii ci niște porumbi cumpărați la mormântul profetului.

— Și pe cine-l bănuiești cu furtul? — ȳ-l ȳntrebă Cadi.

— Allah e mare și puternic! — rĂspunsĂ Ben Ali. — Pe cine sĂ-l bănuiesc? Pe nime! Poate va fi fost unul dintre servitorii mei.

— CĂți servitorii ai?

— Zece.

— Mergȳ și adu-ȳ ȳnaintea mea.

Peste cĂtĂ-va vreme servitorii stĂteau ȳn fața lui.

— Toți sȳnteți aici, nici unul nu lipsește? — ȳntrebĂ Cadi.

— Toți! — ȳrĂspunde Ben Ali.

— Știți pentru ce sȳnteți aici? — se adreseazĂ Cadi Ur cĂtre servitorii. — Cine-va ȳ-a furat lui Ben Ali porumbii sfinți. V'am chĂemat darĂ sĂ vĂ ȳntreb, care ȳ-a furat.

Nici un rĂspuns.

— Nici unul darĂ! — Cadi ȳ-și plimbĂ ochii peste mulțimea servitorilor, cari stau ȳn tĂcere ȳn fața lui, apoi exclamĂ d'odatĂ:

— DacĂ negați cĂ ȳ-ați furat, hoțul cel puțin sĂ nu se tradeze purtĂnd penele de porumb ȳn pĂlĂrie.

Unul dintre servitorii fĂrĂ voie ȳ-și duce mĂna la pĂlĂrie.

— Ben Ali! — strĂgĂ Cadi Ur — AcelĂ-ȳ hoțul, mergȳ prinde-l!

Copii . . .

Mama: Cine a luat bucĂtica de zahăr din cutie?

Lina: MĂrioara a luat-o, mĂmițĂ!

MĂrioara: Ba nu, mĂmițĂ, Lina a luat-o! Și Lina mai e și mincinoasĂ, cĂci ea nici nu era acolo cĂnd am luat-o!

Elegmatic.

— Uf, ce cĂldurĂ! Nu știu cĂt aș da acum pentru un pĂhar de bere!

— O, voi bĂrbații totd'auna numai la beaurĂ vĂ gandiți!

— Firește, fiind-cĂ totd'auna nĂ-e sete.

— Dar beți berea totd'auna ȳn cantitĂți mari.

— Fiind-cĂ setea nĂ-e mare!

— Dar o beți ȳn cantitĂți foarte mari.

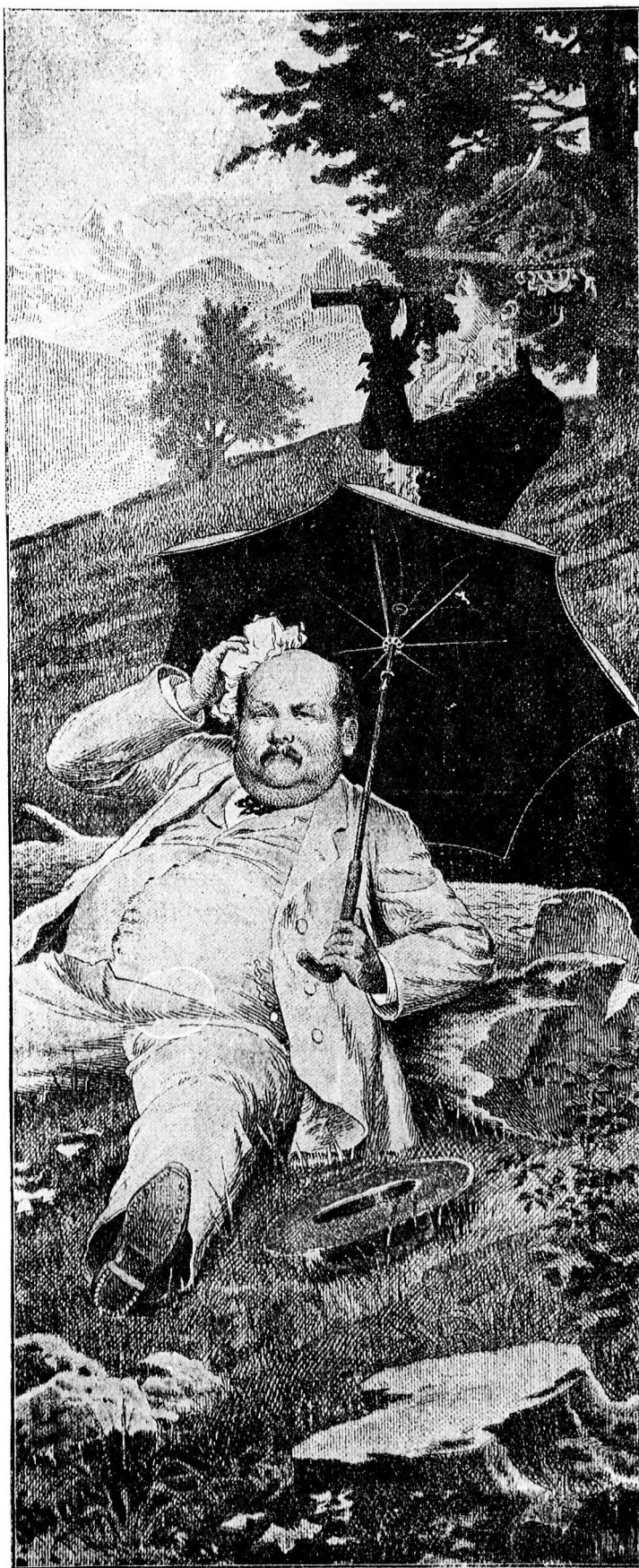
— Ei, dacĂ setea nĂ-e foarte mare!

ȳntrebare proastĂ.

— Și dacĂ sara beai atĂta bere, poți lucra ziua cealaltĂ?

— Nu știu, n'am ȳncercat ȳncĂ!

Deosebite puncte de vedere.

Ea: Ce priveliște admirabilĂ! Nici un nor pe cer!

El: Ce priveliște mizerabilĂ! Nici o crișmĂ ȳn apropiere!

Poeți din patru unghiuri.

— Spicuirii poetice din cea ce apare la noi. —

Ași vrea.

Ași vrea să fiu un lac estins
Iar tu să fii soarele — aprins
Și să privești la mine!

Ași vrea să fiu un isvoraș
Iar tu un mic, verde, buhaș
Și să te-aplecî spre mine!

Ași vrea să fiu rug înverzit
Iar tu boboc mândru 'nflorit
Împodobindu-mî fruntea!

Și-un fir de grâu să fiu așa vrea
Iar tu o mică păsărea
Ca să mă 'nghiți aievea!*)

— Revista ilustrată. —

Așa demult.

Așa demult nu team văduț
De nu mai pot de dorul teu,
Se vii iubite țiam cerut
Se alini văpaia în sînul meu; —

Toli, Toli, grijî să nu te audă mama, căci cu *văpaie*
rimează *bătaie*.

Așa demult nu te-am văduț
Îmi pare un veac întreg de atunci,
Când fericită țiam creduț
A tale sópte, vorbe dulci.

*) Asta și noi am voi să fi fost dar încă înainte de a fi
scris această «poezie».

Ei vezi, Toli, așa-i dacă crezi la vorbe dulci și
la șoapte. Eū în locul d-tale d'acu n'ășî mai crede de-
cât în urlete și vorbe amare.

Se vii iubite țiam cerut
Și m'am rugat lui Dumnezeu, —
Se aflu totul ce am pierdut

Eheî, cum așî voi să aflu și eū totul ce am
pierdut!

Și pacea sufletului meu.

Nu sciu de ce?! tu n'ai venit

Nici eū n'o știu! Dar știu de ce ar fi trebuit să
vină: de mila poeziei române.

Și nici nimica nu m'ai scris.

Și nici nimica nu ți a scris? Grozav!

O! de-ai sci suflet iubit!
Durerea dorului respins.

— Ibidem. —

Toli.

Calcul.

— E totuși un păcat strigător la cer, cât de pu-
ținî oameni împlă la biserică — zice moșul către
baba sa.

— Tocmai bine, — îi răspunde asta — așa o să
cadă pe unul mai mult, când va împărți odată Dum-
nezeu răsplata sa.

Sarcastic.

— Aseară am petrecut câte-va clipe plăcute.

— Cum așa?

— M'am întâlnit și dansat cu un domn, cu care
când eram copilă mică împlam împreună la școală.

— Mă mir, că un domn așa bătrîn mai poate
dansa.

Din școală.

Profesorul: Când e sinuciderea păcat?

Elevul: Dacă se preface în obicei!

Caraghios.

Un oficer scrie miresei sale . . .

«Scriu aceste șire încunjurat de primejdii! Ziua-
noaptea trebuie să fim gata de luptă; și aceste șire le
scriu în o mână cu revolverul, în cealaltă cu sabia.

Îubire sinceră.

— Să nu crezi, dragă, că te iaș numai de dragul celor două milioane, ce veș căpăta de zestre. Te iubesc sincer și te-aș lua să știu că n'ai — numai jumătate atâta zestre.

Încureală.

Învățătorul: Cât e jumătate din 9?

Elevul (șoptind vecinului seș): — Ce să zic? De zic 5 e prea mult, de zic 4 e prea puțin!

Prea de multe.

- Noroc fine.
- Noroc să dea Dumnezeu, nașule.
- Ce mai e p'acasă, fine?
- Paș bine.
- Da mălai, slănină, ceva vin în pivință ai?
- Câte puțin, nașule, am de toate.
- Da biru (darea), plătitu-l'ai?
- Plătit, nașule.
- Da datoria aia când mi-o dai, fine?
- Apoi, iacă vezi, de aia nu-mi prea place să mă întâlnesc cu tine, că prea mă întrebș de multe.

Ș i r e t.

- Mămișico, mai dă-mi o bucățică de zahăr în cafea. Cealaltă bucățică mi-a căzut din mână.
- Unde ț-a căzut?
- În... în... în cafea!

Surpriza.

Nicu Cosmescu, un medic tînăr, era amorizat tun în Linuța, fata privatierului Burduf, om cu parale ne-numărate. Tocmai împrejurarea asta că Burduf avea bani mulți și Cosmescu bani mai puțin decăt puțin, adevă datorii din vremea, pe când studia încă la universitate, datorii ce din praxa mică nu le putuse încă plăti, — repet, împrejurarea asta era pricina că domnul privatier nu-l vedea cu ochi buni. Cu atât mai buni ochi î-l vedea însă în schimb Linuța.

Ei, de altmintenș nicș nu era mirare! Nicu era doară un băiat fercheș, chipeș și isteț... Era oare vina lui că nu avea avere mare?

Linuța era de părerea că această împrejurare nu-ș detrage nimic din merite și l prefera vezënd cu ochi — rivalului seș Todică Lăpădat, pe care în schimb tatăl Linuței î-l favoriza în tot chipul.

Așa stăteaș trebile multă vreme. Linuța î-l voia pe Nicu, Burduf pe Todică, fiind fiul unui prietin al seș, asemenea cu parale multe. Burduf zi de zi îi vorbia la inima Linuței, încercând s'o convingă că Nicu nu-ș partie pentru ea și câte altele.

Nicu vedea că acțiile lui încep a cădea. Înțelesș că numai așa va ajunge el la mâna Linuței, dacă va reuși să-l înduplece în ceva chip pe Todică să abzică.

Săptămîni de zile î-ș frămînta creriș fară să afle ceva potrivit, când într'o zi îi veni o idee minunată. Se hotărș s'o pună în praxă.

Încetă d'a mai îmbla la casa lui Burduf, și când se întâlnea pe stradă cu Linuța și Todică, se făcea că nu-ș vede... Cu vremea și Todică observă ignorarea asta curioasă și nu se putu răbda să nu întrebe de Nicu după motivele, cari î-l îndemneau să purceadă astfel.

— Hîm! — făcu Nicu.

— Cum ai zis? — î-l întrebă Todică.

— Știi, frate, — îi răspunsș Nicu cu un aer grav — e o chestie gingașe, ce...

— Parol de onoare că voi fi discret.

— În cazul acesta fie! Î-mi ești prietin, î-ți și dătoz de altmintenș cu esplicația asta. Știi că eu's și dentist. Ei bine: dela o fabrică din Pesta am aflat din întâmplare că Linuța Burduf are dinți falși... Cred că pot conta la discreția ta.

— Ai cuvântul meș! — îi zisș Todică serios.

Din ziua acea și Todică încetă cu vèzutele sale pe la casa lui Burduf. Nicu mai așteptă vre-o câte-va săptămîni și-apoi ceru mâna Linuței. Burduf, supărat pentru purtarea inesplicabilă alui Todică, î-o și dădu.

Cine eraș mai fericiț decăt Nicu și Linuța?

Dar acum vine surpriza!

După nuntă Nicu și Linuța ședeaș într'o sară pe balcon și povestiau despre vremile, când eraș încă mire și mireasă.

— Ei, Nicule — îi zisș ea d'odată — am și uitat să te întreb, cum ț-a succes să-l faci pe Todică să nu mai vină la casa noastră, căci știu bine că tu ești cauza?

Nicu începu a zimbi.

— Ei?... .

— Știi, drăguță, i-am zis că am aflat dela o fabrică din Pesta că tu ai dinți falși — îi răspunse Nicu rîzînd.

— *Dar cum ai putut ști că am dinți falși, când eu nu din Pesta ci din Viena i-am comandat?* — exclamă Linuța uimită.

Se poate.

— De ce s'a sinucis Brutus cu sabia?

— Fiind-că pe vremea acea oamenii nu cunoșteau încă revolverul.

«Geșeft»!

Mătușa lui Isidor Karfunkelstein merge odată la Pesta și-și cercetează firește nepotul. Isidor era înscris la facultatea filozofică. Se pun la povești.

— Nü, Isidor-leben, și ce învață la tu — i-l întreabă la o vreme mătușa.

— Psihologie.

— Di ce nu învață la thu Chimië'e?

— Di ce chiar chimiële?

— Nü, lucru este simplu. Tată to este la el om bogatele, poate tu dară ridica după moartele loï on fabrică chemic! Aozit însă tu chind-va di fabrică psihologie?

Enfant terrible.

Mama: Ei fi bun, drăguțul mamii, și dă-î domnișoarei crescătoare o sărutare.

Copilul (plângînd): Nu, nu, căci dacă o sărut i-mî dă și mie o palmă, că erî la tata.

Bucuros.

Medicul: Cu durere trebuie să-ți comunic, că soția d-tale nu mai are de trăit. Pune-î dară o lumină în mână, căci în orî ce clipă i-și poate da sufletul.

Soțul: Bucuros, domnule medic.

Căința cea mai amară.

În amurg țineau judecată asupra ei.

— Și de ce te-ai căit mai amar?

— Era departe în orient... o dimineață plăcută, un cer vesel... și El atât de frumos...

— O, nici când nu te vei cuminți...

— Și cânta așa frumos! Și-acum mă urmăresc melodiile acele dulci... Și-avea o guriță așa frumoasă...

— Copilă nebună, ce ești! De sigur i-ai turburat liniștea sărutându-l?

— O de mult se căiesc deja buzele mele amar, *tă nu l-ai sărutat!*

Partea seriósă.

BIBLIOGRAFIE.

(În rubrica asta vom lua notiță de toate cărțile ce ne vor sosi la redacție în 2 exemplare, anunțându-le apariția și însoțindu-le eventual de recenziuni).

Am primit la redacție *raportul anual* al societății „Petru Maior“ din Budapesta (anul adm. 1899—1900.), din care vedem că anul trecut societatea a avut 59 membri ordinari. Avera societății face: 12553 cor. 38 bani. Localitățile societății: **IV. Molnár-uteza 20. II 10.**

La Administrația acestui ziar se află de vîndare:

«**Almanacul Vulturului**»

partea I,

Prețul, spedit franco 3 cor.

I. I. Sceopul: «Pribeag»

Prețul, spedit franco 1 cor. 50 b.

Posta Redacției.

Bosco. (Beiuș.) O limbă mai rea, un stil mai slab decât limba și stilul din *«gramatica limbii maghiare»* a profesorului d-tale Dr. Cheri. O să te convingi peste câte-va zile când va apare. Vom mai reveni de altminteri asupra acestei gramatice. — Înainte de a *scrie* românește, *învață* românește.

Ida. Știi taman ca cele două critice: «Sala a fost de jumătate *goală*... tenorul a cântat o bucată *mai rău* decât cealaltă» — și «Sala a fost de jumătate *plină*... tenorul a cântat o bucată *mai bine* decât cealaltă»... Salutare.

Heliogabalus. De astădată nu. De interes prea local, prea puțin ar înțelege-o. Poate să fie de interes pentru cei ce cunosc «cetatea Scholtzburg» dar pentru publicul mare nu. Trebuie să te nizuiești, ca tot ce scrii să aibă fond, o idee oarecare. Descrierea să fie numai cadrul, care ridică valoarea întregului. — Înainte numai, înainte.

Lița. Pentru «*Prima rîndunică*» a d-tale am găsit un cuib mai potrivit decât coloanele revistei noastre — *coșul de hîrtie*. Sînt atâtea alte ocupații cinstite, de ce vrei să fii dară tocmai poet?

Gospodina. Cum poți feri merele și peste tot poamele să nu se strice? Nimic mai ușor! Le așezi în o odaie mare a unei familii sêrace cu 8 prunci flămînzî. Încearcă și te vei convinge că în veci nu se vor strica.

Petra-Petrescu (București). În curînd... la o «Gambetă». Te salut cu dragoste.

A. G. (Constantinopolea). La «Hotel Pera» n-rul 45 a rămas de mine un ploieriu, te rog caută-l la servitorul Mehijadșe de lângă portier, îi dă un piastru și ia-l pentru tine, că e scump, a costat 12 franci și ar fi pagubă pentru el. — Servus humillimus! Salutări frumoșei Gheorghina!

Corneliu D. (București). La 18, 19 sau 20 luna curentă st. n. va avea loc «fericita» revedere. Te rog tot de aceea odaie. Dulceața lui Dobriceanu s'a transformat până acasă în o conglomeratie de mămăligă.

Clac. În transportul ce ni l'ai trimis n'am găsit nici o glumă *nouă* care să fi fost *bună*, nici o glumă *bună* care să fi fost nouă. — Capisti-ne?

D-nei Alexandra Fabian (Craiova). Pseudonimul d-voastră a făcut o încurcătură teribilă în imperiul nostru archipăsăresc. Era cât pe aci să mobilisăm întreaga noastră armată și să năvălim asupra Abrudului și Câmpenilor. Norocul nostru, că conflictul — grație diplomăteniei noastre — s'a aplanat pe cale pacinică și așa sperăm, că bunele relațiuni dintre imperiul nostru archipăsăresc și imperiul Moșilor viteji vor ajunge iarăși la status quo ante. Cordiale salutări!

Alexiū Moldoveanu (Câmpina). Ziua de 21 aprile st. nouă cade pe Duminecă când nu ești ocupat nici tu. Mă-ar plăcea mult, că pe atunci să mă cercetezi la «Metropol». Servus!

Lili. Ce-î deficitul? Scoate o carte românească, apelează la sprijinul publicului și ce vei avea la sfârșit se numește deficit.

T. H. Nu se pot publica.

Semiramis. Da, cuconiță, î-ți putem recomanda un june foarte brav, harnic și frumos. Nițel e cam pleșuv, puțin stricat de vărsat, lung și subțirel, nasul încovoiat spre dreapta și puțin cam pîs, numai o urechiă e mare, din cealaltă a mușcat jumătate un purcel când mneasa era în cruda etate de un an. E foarte solid, așa, că e în stare să joace cărți toată noaptea fără ca să bea un păhar de vin, fiindcă îi mai place rachiul. De presinte e diurnist de clasa a treia, are însă speranță mare și prospecte admirabile. Ni s'a și pronunțat deja, că te-ar lua de nevastă dacă zestrea va fi cores-pundătoare. Rugăm respuns urgent! Salutare!

Dela Ministerul lucrărilor publice din România.

D i v i s i u n e a I.

Ministerul lucrărilor publice a pus în vânzare la librăriile *Socecu, Alcalay și Müller* (București) următoarele publicațiuni, cu prețurile însemnate în dreptul fiecăreia:

Espunerea situației Ministerului de Lucrări publice la finele anului 1897. Două volume à lei 18.75
Harta murală a drumurilor țării (în 4 foi) lei 12.50

Les route sen Roumanie, un volum 2.50
Harta drumurilor țării împărțită pe județe 0.50

ȘEFUL DIVISIEI.

Bazarul lui CZILLÉR IMRE la „regele bumbului“

Oradea-Mare (Nagyvárad) Fő-utcza.

Cu sosirea sezonului de primăvară, î-mi permit a aduce la cunoștința on. p. român că au sosit cele mai moderne stofe din patrie, engleze și franceze. — Totodată î-mi permit a atrage atenția publică asupra

Albiturilor de copii, bărbați și femei,

fabricat propriu, neîntrecut. Vind pânză, șifon, damast și canavas în bucăți întregi sau cu metrul cu prețuri foarte avantajoase; albituri pentru copii de țîță cu toate ce se țin de ele, fabricat durabil și fin.

Ciorapi legați și țesuți, pentru copii, bărbați și femei în calitate neîntrecută. Afară de aceste se pot căpeta o mulțime de mătură aici neînșirate pe lângă prețuri moderate dar fixe. Amintesc încă că în

Salonul meu haine de femeiesti

se fabrică hainele cele mai moderne pe lângă prețuri avantajoase. La comande din provincie ajunge o talie bună și lungimea rochiei. — Haine de doliu se găsesc în 24 de cîsurî.

Cu deos. stimă:

CZILLÉR IMRE.

Pravalia principala: FŐ-UTCZA, BETHLEN-HÁZ.

Filiala: SZT.-LÁSZLÓ-TÉR 22.

➔ PENTRU CĂLĂTORII LA BUCUREȘTI. ➔

Grand Hotel Metropole,

cel mai elegant, cel mai curat și cel mai ieftin hotel.

Situat în cel mai frumos loc, vis-à-vis de palatul regal.

Odăi foarte curate (aproximativ 200 la număr) și de tot ieftine (de la 3 franci = 1 fl. 50 cr. în sus), serviciu prompt și cinstit, *culină pe cât de ieftină pe atât de boierească.*

E de observat, că directorul Hotelului, d-nul **Corneliu Daniilescu** e frate de al nostru, român transilvănean, model de om corect și cinstit, cu unica născuță că pasagerii (oșpeții) să fie pe deplin satisfăcuți.

Recomandăm din inimă tuturor aceluia, cari călătoresc în frumoasa capitală a României, să descălece numai la acest Hotel și convinși suntem, că vor fi întru toate preste așteptare satisfăcuți.

Kovács L. & Comp.

Oradea-Mare (Nagyvárad) vis-a-vis de hotelul „Arborele-Verde“

1 bucată de pânză minunată 30 cot	3 fl. 25 cr.	1 bucată de pânză de ață	5 fl. 25 cr.
1 » » » de ramburg 30 cot	3 » 40 »	1 metru de «pentru perini»	— » 16 »
1 » » » de crin 30 cot	4 » 50 »	1 servietă	— » 6 »
1 » » » de damast 30 cot	4 » 50 »	1 «de damast»	— » 15 »
1 » » » » cu flori 30 cot	5 » 90 »	1 față de masă (albă)	— » 90 »
1 » » » cannevas pestriț 30 cot	3 » 25 »	1 prosop (ștergură)	— » 9 »
1 » » » cannevas de ață 30 cot	4 » 50 »	1 » mai fin	— » 18 »

TÔTE ARTICOLELE DE MANIFACTURĂ.

Nicăiri mai ieftin ca aici.

(Comandele prin poștă se efectuează momentan, gratis și scutite de spese postale.)